

ска глава на колъ и питали Качето и Мънзова, чия е била главата. Двамата борци познали юнашката глава, но замълчали, а после казали, че не я познавали. Като наближила старопрестолниятъ градъ, турцитѣ, които ги карали вече наброявали числото триста, а като влизали вече въ града, станали петстотинъ.

В.Търново въ този часъ изглеждалъ мъртавъ градъ. Ничия жива българска душа не се виждала изъ улицитѣ. Дукианитѣ били затворени.

Въ затвора заварили познати хора. Тукъ била докарани заловенитѣ възстаници отъ четата: Петъръ Кънчевъ, раненъ въ ржката и Спиро Джеровъ, раненъ въ двата крака.

Караджата билъ съ тежки рани. Той билъ отдѣленъ въ отдѣлна затворническа килия. Дали му и единъ човѣкъ да му прислужва. Ранитѣ въ краката и ржката били непривързани — вмирисани и гангренасяли. Всички затворници българи, а особено турци, затворени за други престѣпления се надпреварвали и горѣли отъ желание да видятъ героя и войводата. Тѣ му давали тютюнъ, черпили го кафе и му казвали, че билъ „бабайтъ човѣкъ“ — герой, който заслужавалъ почитъ.

Пръвъ въ затвора дошелъ да го изпитва